

Sz: L.: *A megismerés képlete:*

1. Amit megismerek, az hozzám hasonló
2. ...tőlem különböző.

Ennek az arányát kutatom, amikor kutatok. A meglévő eredményeimre fordítom le az újat, hozzáépítem magamhoz, saját magammá asszimilálom.

Asszimilálom, mint saját magamat. Ahhoz, hogy asszimilálni tudjak, le kell fejtenem, ami tőlem idegen, amit nem tudok megemészteni. Ahhoz, hogy megismerjek, hasonlóságot és különbözőséget kell feltételeznem.

A másik ember megismerése: azonosítás velem és elkülönülés tőlem.

K. Gy.: Bizonyos feltételek között pontosan a tőlem különböző az, ami érdekel.

Sz: L.: Bepólyálom az idegen részt, megpuhítom, nyálkával feloldom... először ostyában kell bevennem, hogy emészteni tudjam. Ez a határátlépés, az új bevétele, a tulajdonképpeni megismerés. - Ha azt mondjuk, hogy megismerés, teória, a határátlépésre, az újra, a funkcióra gondolunk; a többi technika.

*A közlés technikája:* a gondolat genezisének legalább a sémáját meg kell adnom, hogy megérthessenek.

Ha a szülési fájdalmakat, a forrást nem közlöm, meghamisítom a gondolatot, nem a gondolatot közlöm, semmit se közlök.

Út és igazság. Igazság út nélkül nem igazság. Két ember szó szerint mondhatja ugyanazt, és mégem ugyanazt mondja. út, igazság, élet.

Lessing: Ha az igazság és az igazság keresése között kellene választani, akkor az igazság keresését választanám.

Az igazság csak-funkcionális értékét sokan képviselik, még részben Kierkegaard is. A megtalálás eleve dezilluzionálása ez. - Miféle keresés ez akkor?

Az, hogy találok, nem öli meg a keresést, sőt, ha nem találok, nem kereshetek. A megismerés pantomimját játszhatom.

*A közlés és közösségteremtés feltétele:* genezisemben lássanak, ne csak győzőnek lássanak, a kérdéseimet is lássák. Kezdés, elismerés. Hogy nehéz helyzetben lássanak, szenvedni lássanak: ez a mintáva-, példává válás feltétele.

Hogyan kerülhetek nehéz helyzetbe? - Közlés és közösségteremtés szűk és egyedüli útja!

A mértékemmel szemben vagyok nehéz helyzetben. Evvel kell kezdenem! Ennek elismerésével. Mérték, Qual, Quelle, Qualität (Kín, forrás, minőség)

Utalás a térfelfogások és térélméletek kritikájára.

*Pozitív térfelfogás van kialakulóban!*

Öröm-szenvedés, vágy-félelem, emlékezés-fantázia a téralkotásban.

A térkonstrukció vágy és félelem:

Minden konkrét tér perspektívából, egy szubjektív pontból van adva. A perspektíva dinamikusan tagolt, örvényszerű perspektívákban van adva.

A perspektíva a tér, mozgás, távolság lefordítása a közvetlen tapasztalásra.

Közel-távol visszavezetése érzékenységre, közvetlen tapasztalásra.

A perspektívát a vágy és félelem adja.

"A megszépítő messzeség", mint perspektivikus tétel.

Képzeletünkben megnő mindaz, amire vágyunk, ilyen értelemben amitől távol vagyunk; és képzeletünkben megnő mindaz, amitől félünk.

(Ha húzzák a fogamat, akkorának érzem, mint a fejemet.)

Vágy és félelem, öröm és szenvedés, emlékezés és fantázia szelekciósan megnagyítja tárgyát.

Ez a megnagyobbodás (Cusa) az össz-szerkezetet támadja meg, a megismerés, a tájékozódás szerkezetét; az arányok megváltoznak, részben, vagy egészben.

Az oldatlan, engemet kezelő, nem kezelhető vágy és félelem torzítása.

Öröm és szenvedés, vágy és félelem, emlékezés és fantázia különböző síkokon mondja el az észrevétel történetét... és egyik sem eliminálható belőle... anyaga egynemű.

A hinduk nem eredendő bűnről, hanem eredendő tévedésről, mayá-ról beszélnek.

A maya-szerű, meghamisított világ kikapcsolási kísérletei hinduknál, szkeptikusoknál, sztoikusoknál. A maya-szerűséget, az öröm-szenvedés, vágy-félelem hisztérikuma okozta észrevételtorzulásokat vágy-félelem, öröm-szenvedés kikapcsolásával akarják elimitálni.

Ha kikapcsolom, elvész az észrevétel. Minden elvész.

Ha indulataim kiapasztásával, passzív jógaszerűséggel nem lehet leoperálni ezt a torzítást; lehet-e egyáltalán?

A Biblia és a Szentírások különbsége.

A bibliai aktivitás: Emlékezz, örülj, szenvedj és vágyj, csak lásd át, világítsd át, tudd, hogy itt csak polgár vagy, ne vonulj ki a világból és tudd, hogy nem innen jöttél. Aszkézissel szemben egyetemesebben feloldani: vágyat nagyobb vággyal, félelmet nagyobb félelemmel.

Ilyen értelemben a jóga münchauseni utópia. Megszűnik az észrevétel alapanyaga. - Élesen észrevenni, de vágy és félelemmentesen abszurdum, önellentmondás.

A cél célosítja az eszközöket, az eszköz eszközösíti a célokat. Kölcsönös körszerű játék, amelyben meghatározhatom a funkcionális képleteket. Vágy és kép hasonló szerkezete. A materiális perspektívának s a vágy és a félelem perspektívájának ellentétes funkciója.

Materiális perspektívában minél távolabb valami, annál közömbösebb, a vágy viszont annál nyugtalanabb, minél messzebbre szakadt tárgyától. Vágy és félelemnél a távolság nagyobbít. Mindkét perspektíva torzít. - Egy álló csillagot akkor is csak futólag láttam, ha láttam. Torzítás, hogy ez elenyésző mennyiség. Számomra elenyésző mennyiség egy álló csillag: pökhendiség. Vágy és félelem perspektívájában fordított a torzítás.

A komplementer, ellentétes megfelelés a két tér között így lesz kifejezhető.

Utalás a reinkarnációra: ha a térfogalmat nem a közvetlen tapasztalásból vezetjük le, lehetlenné tettünk minden akciót. Lehetlenné válik a reinkarnáció tudata, terápiája. Nem tudunk szembenézni azzal az ellenvetéssel, hogy amit mondunk, kutatókra, művészekre, elitre érvényes, de mit mondjunk, a többinek? A "többinek" tudunk mondani világos tőmondatokban mindent, de nem az abszolút tér űrében, ott hiába mondjuk, leperog róluk, kell, hogy leperogjen, értjük, hogy miért perog le. A materiális tér konkrét korszakperspektívája, vágy-félelem keresztmetszet-szerű perspektívája.

Minden szónak porózussá, szubjektívvá tétele kell, hogy valakinek valamit elmondhassunk.

A torzítással szemben: A szeretet, ami reálissá nagyít, a nagyobb vágy felé törő vágy lát pontosan, csak a szeretet tud pontosan látni. Nem apatikusan, aszkétikusan kiszárítani, kiapasztani a vágyat.

K. Gy.: Vágy és félelem másik irányú torzítása: distanciátlan közelségben vágy és félelem traumaszerű hatása. Vele szemben: Distanz der Liebe (a szeretet distanciája).

Sz. L.: Magukat szelleminek mondó irányzatok tiltakoznak az ellen, hogy felfedjük öröm és érték, szenvedés és értékhiány belső azonosságát, mert ebben szenzualizmust, eudaimonizmust látnak. - "Üdv", "boldogság" stb. néven azonban ezekbe az irányzatokba is becsúszik.

Szégyenkeznek a materiális epikureizmus miatt, azért akarják az értékelés-érzékenység kapcsolatát tagadni. Vágyat és félelmet is tagadják ennek megfelelőleg.

Nekünk nincs szükségünk szégyenkezésre, érzékelés és értékelés kapcsolatának letagadására még impulzusunk sincsen, mert nekünk az öröm a végtelennek, az örökkévalónak az Istennek neve és fedőneve, és ennek a felismerése, ez a meglepő találkozás az Evangélium: "Örömhír".

Nem az öröm tagadása, hanem minden megnyilatkozásnak a maga helyén való keresése... nem aszketikus-uniformizált tagadás..., hanem éljetelek úgy e világban, hogy tudjátok: nem e világból valók vagytok ti sem.

Szentírások különbsége; a nem-biblikus vallásgyakorlatok különböző variációi az anesztéziás, érzéketlenné tevő aszketikus magatartásoknak, és ezzel együtt, vagy külön variációkban ennek organisztikus megfelelői, organisztikus végletei. - Ennek megfelelően inperszonális, inkonkrét karakterük van az ó és újszövetség perszonális, történelmi és konkrét karakterével szemben.

Ha az ó- és új-testamentumot összehasonlítjuk általában a hinduizmussal, a religiózus-ontológiai kategóriák mindenütt jelen vannak.

Semmiből teremtés, kinyilatkoztatás, bűnbeesés, büntudat, alázat, megváltás... stb. Ez abszolút közös nevezőt ad.

A különbség a történelmi, konkrét perszonalizmus; illetőleg ennek még további differenciálása, az, hogy az ó- és újtestamentumban a religiózus-ontológiai kategóriák nem tudományosan, nem filozofikusan, nem teologikusan vannak gondolva, élve és kijelentve, hanem a közvetlen tapasztalás imperatív magától-értetődésével, az öröm, a szenvedés, a részvét, az örömmel és a szenvedéssel, a jóval és a rosszal való részvét, a könyörület, a bánat, az aggodás, a ragaszkodás, a gőg, a kevelység, a vágyódás, a fantáziálás, a hiúság nyelvén.

Nem különböző szentírások vannak, hanem lényeges különbségek vannak. Az ontológiai kategóriák azonosak; megvonható a különbség.

K. A.: Hasonlítsuk össze a spekulatív, Veda nyelvet a Biblia nyelvével és a mi nyelvünkkel és evvel párhuzamosan a mondanivalókat és a törekvéseket. Nem szakadtunk-e el a bibliai nyelvtől?

Sz. L.: Spekulatív életkifejezések, első személy, dialógus, antispinozizmus, nevetünk és sírunk. Brahmanizmus, mint a legkibontottabb rendszer.

Tudatunk centrumában tudjuk tartani, hogy a *konkréción* történelmi és perszonális egyetemességet jelent, - és nem gyerekes mesére gondolunk. - És ez abban a mértékben meg is valósul, ahogy követni tudjuk. - A spekuláció erőgyűjtés, eszközkészítés; gátlás nélkül merjük gondolni szellem és élet eredeti azonosságát. Se a szellemet, se az életet nem tagadjuk meg.